

№ 38

ყვინა, 28 თებერვალი, 1926 წელი.

№ 38

ბაშუბარჯოს საბავოთა
საქართველოს!
1921—1926

თ. შლინგი

მ ო გ ო ნ ე ზ ა ნ ი

ვერ იგონებთ—თქვენ ამ სახეს?
 ნუთუ ვერ ცნობთ თქვენი ამ გმირისა?
 ან თუ გახსოვს, რომ ამბობდნენ:
 — „ყოველივე ჩვენების სტირისა“?

რათ ამბობდნენ, რომ ტრიოზდენ
 რისგან იყო მწუხარება?
 მუშას და გლეხს ზურგზედ აჯდა
 თვითმპყრობელთა მთელი კრება!

აღმათ გახსოვთ, ამ კრებაში
 მეთაურობით თუ ვინ იყო?
 — სისხლის მსმელი და ჯალათი
 თვით კრებინი მეფე—ნიკო!

ტახტზე იჯდა ნიკოლოზი,
 გალავნულ თავის ტვინით—
 მარჯვენად ღუჯა მას აღიხსა,
 მარცხნივ კიდევ რასასტვინი.

და ქვეყანას წარმართავდა
 ამ ნივანთა სრული კრება:
 — ცალ-ცალკე და ყველა ერთად
 იყო დიდი ბოროტება!

აბა, შეხეთ ამ ქალბატონს
 გადაავლეთ თქვენი თვალი:
 — ა, სწორეით ეს ბრძანდებოდა
 თვით აიღისა დიდოფალი.

წამწამები „წმინდანს“ უფავს
 მცბავია ნამუსითაა:
 — თავს ირთობდა კურთხებით:
 ხან ნემცეით, ხან რუსითა.—

აი, აქვე „წმინდა მამა“
 უწმინდარესს ნახავთ ვერსად—
 ამათ ხელში თვით რუსეთი
 ღირდა მხოლოდ ერთ აპირსად.

რასასტვინი უბრძანებდა,
 და აიღისა დეკრეტს სწერდა,
 ხოლო ამათ ვერავთას
 ნიკოლოზი ხელს აწერდა.

თუ რა იყო ეს ბრძანება
 შესაქნობათ არ არს რთულია:
 — წინაღმდეგ მუშა-გლეხის
 იგი იყო მიმართული.

და ბრძანება ეს მზაკვრული
 ქალაქიდან სოფლად ქოლდა:
 და ბრძანებებს ამსრულებით
 იარაღიც ხმა უნდიოდა?

ხო რა ასით „იარაღთა“
 რიცხვი იყო არც თუ მცირე:
 — დიპლომა მათი ვერავთა
 შეივედრე და შეიწირე!

პირველი რიგში შიშის ტახტი—
 შვეთა ყვავთა გარემოცვით:
 — ამაგრებდა მტარეალობას
 პატრიარქი „წმინთა ლოცვით“.

ა, ეს ყველა აქ რომ არის
 არ ბრძანდებდა დიდათ უცხად:
 — მან თვითმპყრობელ მეფის
 ტახტსაც ლოცვა ბევრი გამოუცხად.

ღვთის სახელით ასაღებდა
 იგი მეფის ვერავთობას,
 საქმით—მამთა გამყოფდელნი,
 დეტულობდენ ქრისტეს ძმობას.

და ამ მსუნავ ავაზაკებს
 ფუთობით და არ მისლით—
 მრავალთა აქეთ დე „ცევი
 მუშისა და გლეხის სისსლი.

საოცხური ამა კიბის
 ეშვებოდა ქვევით, ქვევით...
 — დროს ნუ ვკარავთ ამა გმირის
 ჩვენ საქმეთა გამორკვევით.

ბოქალული—ოჯახისა
 პრისტივია პავონებით:
 — იტარებდა მთიის აწროს
 მითიანების უხვი ცემით.

— ციქ! და სჯობთა გაუმებდა,
 მოგზარია უნდა წელი:
 — ესეც გაქრა, ეს წამაწელი,
 როგორც თოვლი მარმანდელი!

პრისტავს შემდეგ მამასახლისს
 ჯაჭვს უქმებდენ გრძელსა ფრიალს

— დამიხედეთ ამის „ფართორეთს“
 რა ნიოკი ვადაცვრია.

ბიჭი იყო და, რა ბიჭი—
 და ამა ბიჭს ჯაჭვიც ქონდა:
 — გლეხთა ბედი, ვით ხელეო
 გაქონდა და გამოქონდა!

და რა უყოთ—ბინძურ ხელით
 თუ ცხეც კი გლეხებს სთლიდა?
 — ანგარიშში არ იცდებოდა—
 მეტს თავისკენ მიითლიდა.

ვაჭრო მეფე, რასასტვინი,
 პატრიარქი და აიღისა:
 — გული მუშას და გლეხობის
 იმედებით გაბა-იღისა.

მგერამ,—ცოტა მოითმინეთ,
 ბილიშს ინდის ტარტაროზი:
 — იმ დროს, იმ ეამს მუშა და
 გლეხს ჩაუარდით ნაცრით კოვზი.

ნიკოლოზი—აღარ იყო,
 მგერამ ცოტას თუ ვეადრთობთ—
 მოვასხნებთ—მასზე კარგი
 არ ყოფილა არც თუ ნიო.

აბა, შეხედე მის სურათსაც — როგორ ამკობს იარაღი!
— უკან თოფი, წინ ხანჯალი და შუბლზედაც სისხლის დაღი.

მუშა, გლეხი, კაცი, ქალი ქართველი თუ სხვებიც ყველა: — ამ ბატონმა—წვირიანი თავის ფეხით გადათელა!

გადათელა, მაგრამ იცოც არ დაიდნდევს, გადათელეს: — და ბინძური ორფეხები გაატანეს მღვრია ღელეს.

აბა, დახედე თქვენ ამ სურათს: — რა „პარტიკოტი“, რა სახეა? — დღეს ა, ამა რინდთაგან ჩვენში აღარც ნასახია!

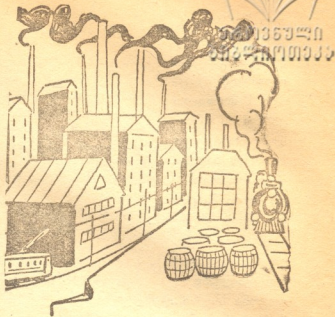
ნიკოლოზი, მენშევიცი გეგარდიელი, თითონ წიგნი—საქართველოს მშრომელებმა გადაიბრუნეს, გაიბათილეს.

და შესრულდა ხუთი წელიც ეს რომ მოხდა—იმ დღეს აქეთ: — საქართველო ეხლანდელი თქვენი ორივე თვალით ნახეთ:

ჩენი წიგნი, რამიშვილი, დაყილობს ქე, რომ პარიზს: უპრაგუნოთ ეტანება მინისტრობის მაღალ ხარისხს.

ეს ოაჯდა შვილია ზორგზე მუშა და გლეხს გაწამებულს: და ვხედავდით გლეხთა ზურგზე წიგნსა და იმის კრებოლს.

ამ კრებულის მოხსენებთ შორის ნუ წახვალთ, დიდი ვადით:

მიტომ დაღვარა მან სისხლი მტრებთან ბრძოლაში ამდენი!

მუშა და გლეხი—ორივე დღეს შეების ღალი ორბაია: — გული გულს, სოლი ხელებიც ეთბამენის ვადაქლბობია.

და ვადაქლბობილ ხელგამი ბრომა უკრიათი ძლივსა: — ვივია აწი მომრევი ამ ორ ბუმბერაზ მდევისა!..

ოა.

— ა, აქ გახლავით თამოყრილა წიგნს დიდი „ბატონი“!

და ბიჭები, რა ბიჭები— ზოგი იქით, ზოგი აქით: — „ზურგს სთელიადენ მუშებისას წვირლ-ყელიან „აზიაციით“!

ფული ამით, ჭამა ამით, და ქონებაც მათ იმდენი, რომ... საზღაბროთ სუქლებოდენ „ბატონის“ რაინდები!

მაგრამ მარტვა მათ-ამარა ვინ მოსწყვეტდა ღონის იას? სწორედ მიტომ—მაშველ ძილით მოუღმობდენ ძველ გეგარდიას.

— საქართველო სოფელს დახედეთ მიღწევა—რამოდენაა: ყოველგვარ — ქონ-სამკითხველო კოოპერატივი, სკოლა!

გლეხს აღიარავენ აწულებს, არც ყმობს, არც ებატონება— თავისუფლებას შეხარის დღეს მისი გრძნობა—გონება.

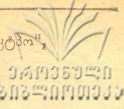
ახლა ქალაქსაც დახედეთ— ყოველგვარ—შრომა გულუნებს, (აღმათ არ მოსწონს ყველა ის დღეს მენშევიკურ უგნურებს!)

ქარხნის პატრონი მუშა, ისევე—ქვეყნის ბატონი,

როს ფხსსაგელებს (რამანსი).

როს ფხსსაგელებს ახედი-დახედეთ, „მეჩისტესაქენ“ ვქენი მე პარი. იმან გაუსევა და გამოუსევა, და მე მივეცი მას დანაპირი... ბაბუს ჯიბეში უნახა ბინა. მაგრად ჩაარკო შვე ჩოთქში ჩოთქი: მე გზას ვაუღლებ, და ბატონები მიჭირაილიბითი.

რალაცს მოთქმითი... დღე იყო მშობლი, როგორც ივოსში. ავტომობილებს მოქონდენ მტორი. წინ როსსაივლის იყო გამწირი და იმას იქით დაღმარით იერის.. მზე მამადაითს ედგა გუშავით, როთისაც დარჩა გამწირი ლარა. „შემილითან“ ილიტქულ ფავონის ცდაში ჩისნჯავდით ყველა მუშუკობის ღუქნის.. იყო ვავონი.

იყო შეტევა...
 და ფეხსაცმელებს
 დეიტყო დღი...
 ისევ ვიტრინა,
 მზე მამადავითს
 ვიტრინას იქით—
 სუბტროპიკული
 ბათომის ბაღი...
 ისევ რონოდა,
 და ალყა მკაცრი...
 დე, იყოს ცრემლი...
 გაფრინდა ჩიტო...
 ვილაც დედაკაცს
 თან წაიყვინა
 გოგონა სხვისი...
 მიჭრის ვაგონი
 ვაგონიანი,
 თან უღბლონი

მისდევნ ფიჭრით...
 ჩაუტყუებულა
 მზე ბაყაყით,
 მამადავითის
 თქროს მთის იქით...
 მიჭრა...
 და დედა ჯუჯადა.
 გზა გადაიპოვით
 ურმებით გოიხებს...
 გასწი მერანო
 მუდამ ერთფულო...
 ისევ დიდებ...
 საკუთარ ფეხებს...
 მიჭრის მერანი,
 გარშემო ნისლი,
 გარშემო ნისლი
 და რუხი ფეხი.
 კირკა. მუშკოპი.

და მარცხით „ზაქტოვა“
 და ბატინკებზე
 არზინი მტვერი...
 ისევ „მეჩისტის“
 ერგო აბაზო.
 მოვალ და უკან
 ტეხს ვილიც რუსულს...
 ფეხსაცმელები
 მორწყა „დეფორიკმა“
 და თქვა, კამისარს
 მინაროეთ, თუ გსურთ...
 მინაროეთ, თუ გსურთ...
 — არის ბრძანება.—
 ნუ გინდათ ღოღვა,
 ნუ გინდათ ბრაზი...
 ნასტიკ კამისარს
 შე არ ვესტუმრე,
 და კვლავ „მეჩისტის“
 ერგო აბაზი...
 სინტო.

ჩ ე ე ი ბ ა ს ა ზ ი რ ი

ასე მხსოვს,—წინად ერთი თუ ორი პრობლემა არ-
 სებობდა.
 ეხლა კი ისე გამრავლდნ, რომ აღარ ვიცი, რა აღა-
 რაა პრობლემა: ნახშირის, მკაცრების, მატყლის დამზა-
 დება, პურის, სოციალურების, სიმინდის... ერთი სიტყვით,
 რა ჩამოთვლის ყველს!

ყველაფერი, რაც მრავლდება, რა თქმა უნდა მზა-
 რებს.
 მაგრამ ნამეტანი გამრავლებაც, სახიფათოა; მეუბ-
 ნია: ვაი, თუ ვეღარ დაეტოვებ.

— როგორ არ გრცხენია,—მითხრა ერთმა მეგო-
 ბარმა,—საჭიანი ქალაქებს ძველ გაზეთებში ახვევ და
 ასე დაათრევ: ვინმე, რომ შეგხვდეს, ასე ეგონება გამო-
 ცვლოლ საცვლებს მოათრევ აბანოლან. იყიდე ერთი

პორტფელი; „ვიდიც“ მოვკეცმა და შენთან გავლაც არა-
 ვის შერცხვება.

ჩრევი ქუჩაში დამიჯდა და ვიყიდე.
 იმ დღეს ერთი გზაზე ზედმეტად ჩავეიარე პროსპექტ-
 ზე და შევჩინე, რომ მარალაც უფრო ხალისიანად მი-
 კოავდნ თავს.

— ესეც შენი პორტფელის პრობლემა!—გავიფიქრე
 მე—ხანდისან ტყავსაც შეუძლია ცოტა ბღენიერება მისი
 მომიტანოს!

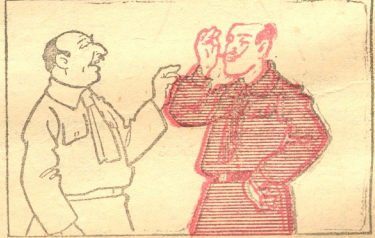
სახლში, რომ მივიტანე, ბავშვებს ისე ეუცხოვათ და
 გეხარდათ, რომ ხან ერთი ათრევადა და აბურთავებდა,
 და ხან მეორე. ბოლოს შევიატყვე, რომ გლახათ იყო საჭმე,
 მამასისხლად ნაყიდ პორტფელს დამიხედდნ და აუკრ-
 ძაღლ ბავშვებს მისი თრევა:

— არ შეიძლება შეიღებო, თავი დაანებეთ. შოგ
 პრობლემა ზის, თითზე გიკებნთ.

უსტროსმა, ალბათ, წარმოიღვინა, რომ დათვი იყო,
 ან შგელი და უშგა ხელი. უფროსი კი უფრო ჯიოტი გა-
 მოღვა და მთელი დღეები ტიროდა და ბოლოდა:

— პრობლემა მინდა! პრობლემა მინდა!

— რა კარგი გეჩნა პორტფელი რომ გეყიდა!—
 სიხარულით შემგვლია იგივე მეგობარი,—აი ეხლა კაცს
 დემშგავსე, ნამდგელი ევროპიელი ხარ.

სიამონებებისაგან გავიღიე და თავემომწონეთ ხელი
 გაღვივი უღვაშებზე.

— აი, ეც კი არ მომწონს,—მითხრა მან,—მესთუთე
 საუკუნეში ხომ არ ეცხოვობთ? რაი გინდა უღვაშები,
 რომ მოგიშვია? ეს აზღერობაა და სხვა არაფერი. მეგო-

ბრულად გირჩევ, გაიპარსო... შეხედ, ყველა ულვაშგაბარსული დადის.

მისი პირველი რჩევა სასარგებლო გამოდგება და ეიფექტი, არც ენობა მირჩევდა ურიგოს-მეთეი. ბევრი აღარ

ვიცაღე, შეგვდი თავი პირველ საღალაქოში და შევიბარსე ულვაშში.

ცოცა კი მცოცა, როცა სარკეში უყურებდი ჩემს სახეს, მაგრამ რაღას ვიხამდი და შინისკენ ვხას გაუღეცი, მივაბრუნებ და ვგრანობ, რომ რაღაც მაკლია სახეზე, თითქოს მზატეთაც ვარ. ყველა, ვინც შეხვდავს, ასე მგონია საყვედურს მეუბნება—რათ მოიპარსე ულვაშში.

და მალე დაგოწმუნდი, რომ ყველაზე უფრო საჭირო-ბოროტო ულვაშების პრობლემა ყოფილია.

ერთ მედღეწესაჯან ნისიათ მიმქონდა ყოველთვის პური, როცა სამუშაოდან გაუფლვიდი.

— აბა, ესეც მიამატე ნისიას,—უთხარი, როცა ამიწონა და ხელში მომეცა.

მედღეწემ გაკვირვებით შემომხედა.

— უკაცრავად, მე თქვენ ვერ გიცნობთ!— მიხსრა მან და ხელიდან გამომაცალა პური.

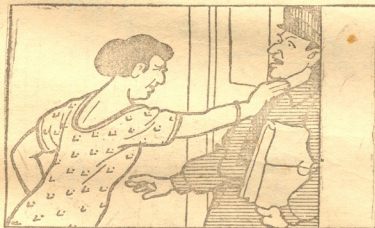
ერთმა მეგობარმა გამაბრწყვა, ღიმილით უთხარი მას, ულვაშები გამაბარსია, თორემ მე იგივე კაცი ვარ!

— მაგას ვერ დაგიჯერებ, ჯიუტობდა მედღეწე, ის ასეთ სისულელეს არ იზამდა, დაბრახსელი კაცი იყო. უცნობებს კი ნისიათ ვერ მივცემო.

რამდენი არ ვუმტყუნი, აიოფერი გამივიდა და უპუროთ წავედი შინ.

ვინ გნებავთ? თავაზიანათ მკითხა ცოლმა, როცა დამაკაჟუნე და კარები გამიღო.

— ვერ მიცანი, თუ როგორაა შენი საქმე? უკვე გაჯავრებით მიგმართე ცოლს და ოთახში შესვლა დავაპირე.

ჩემს ძალიდანაზე ქალმა კივილი გააბა, შევარდა ოთახში და კარები გამოკეტა.

ქალის კვიღოზე მოცვიდენ მეზობლები და მალე ჩემი ბინის წინ ქუჩაში ბრბოთ მოიყარა თავი.

გეზავ, ცუდათ წავიდა საქმე, საშოსულის შემეშინდა. დაეტრიალდი გარემოებებულ ბრბოში და დაგიწყე მტკიცება, რომ იგივე კაცი ვიყავი, მხოლოდ გაუბრყვივდი

და ამ ნახევარი საათის წინ გავიპარსე ულვაშები. თითქმის დამაჯერეს კიდევ, მაგრამ ამ წინასწარმეტყველებულ იყვინა:

— ქურდო ვილაქ! არ დაუჯეროთ, დაპკაითი მთავს!

ეს თქვა, თუ არა, მომესია ამოდენა ხალხი და დამატრიალეს გაბრახსით. ვგრანობდი: სიკვდილი მიახლოვდებოდა და მომენატრა თვალს მომეცო ჩემი ბინის ფანჯარებისათვის. უკანასკნელად მინდოდა დამენახა თავშეი მიინც. ბავშვების მაგიერ კი ფანჯარასთან დავინახე ცოლი, რომელიც კმაყოფილებით იღიმებოდა და, ალბათ, უხაროდა, რომ გადაურჩა ავაზას.

არ ვიცო შემიღე რა მოხდა, მხოლოდ როცა თვალა გაეახილე, ჩემს ოთახში ლოგინზე გეგდე და დამტრიალდა ცოლი.

— ჩემი შრალი არაა, ვერ გიცანი, რა ქენი ვე?

— ულვაშების პრობლემას ვარკვევდი,—კენესით მიუბე მე—ძალიან სახიფათო ყოფილია.

პრობლემები შემოდგომის სოკოსავით გამრავლდენ პრობლემაც მიუმატე.

და მე მგონია არაფერი დაშავდება იმით, თუ სხვებს ეს ახალის გამოვინება, თქვენთვის მომინდვია.

დალი.

მისეზიკიტა გზარღილი,

როგორც ერთი მისეზიკიტა... სიცილს იწვევდა,

ლევანის ჩოხროხაე

ქართული

ამაგი, რომელიც უნდა მოუთხორო მეთხველს, არის მეტად უმნიშვნელო და სრულიად ჩვეულებრივი.

ბარბო, მიუხედავად ამისა, მარცხ საჭიროდ ესტონი მისი გაეცნა მეთხველსადაც ეს იმართა, რომ ამხელა ესება ჩვენ ჰქვია ნაწი საბჭოთა ხელისუფლების დამყარებას, რომლის ხუთი წლის ამაგი სწინ დღეა რაც გადავიდებოდა...

კიდევ იმითა, რომ: ოცდაერთი წლიდან, ე. ი. საქართველოში საბჭოთა ხელისუფლების დამყარებისა მოხდა ლევანის ცხოვრებაში ისეთი ცვლილება, რამაც ძირაინ-ფესქინად შესცვალა ლევანის და მთელი მისი ცხოვრება.

ამგვარად საქართველოს და ლევანის ცხოვრებაში ერთსა და იმავე დროს ხდება გადატრიალება, ეს გარემოება ბედისწერას არა-ცინ მიუყრის.

ერთის ცვლილება მეთრეს ცვლილებასაც იწვევს. ეს ბუნების კანონია.

საქართველოს გასაბჭოებამ, ე. ი. საქართველოს ისტორიაში პოლიტიკურ ცვლილებამ, თავისი გააღენა იქონია ყველაფერზე და ყველაზე...

და რასაკვირველია, ლევანისზედაც. ესეა კი წება გვიბოძეთ გაიბოძო... მაგრამ რაღა ჩვენ გაიბოძო, — წაიკითხეთ ლევანის ბიოგრაფია, რომელსაც აქვე ვათავსებთ:

ჩემი დღიური

სამშაბათი

...მედა... როგორც სწანს თმი არის... რა უნდა უყოს ცეცხა ახლა ამ ბაღენს? ყურებ ასაფლეჯია ყველა... მე-ვე გადმოვაგდეს... ჰქეყანას ჩვენ ვეპატრონებებით... და ას-ლა კი ძალსა და კატასავით გადავიკედენ ერთმანეთს.

თუმცაღა ცხრას ხუთს მერე, მაგალით არაფერია მჩრწამს, მარა ამ ეორდინას-შთავირობას რომ თითღლის დატურავე-ბია, — ეს კი ვერ უქნია ვაი საქმე?!

ყველა ოში შიღის...

ახლა სჭირია შევლა...

უჩემოდ ვერაფერს ვაგდებთი.

თხსშაბათი

ყველაფერი დავეირვებს სოფელში.

— რაც იარაღი კიდევ გეგსაქრობებათ, ოზურეთში ან ნატანში მიიღებთ — ასე ვამოავრცხბლეს.

სახლში დაბერუნდი გაღასალალებული. ეღუკი და დედა შემომხებენ.

— მიღიხარ?... გეტოვებ? —

— ღირნი არ დაბეროთ... რა დროს ტრეზილია... სამშო-ბლია ვასაქროშია... ჩემს ძალ-ღონეს თხოულობს — მეც მივდივარ... დაბერუნდები გამარჯვებით... ისე არ წაებდე-ბი, რომ თითო-თითო საკებე არ მოგიტანო, თქვენ... „ვი-ნაა“, და წუ თუ ამას ვერ წავეწყდები სადმე?!

— კი მარა, შენ რომ რამე დავემართოს ჩხუბში? — მეკითხებოდა ეღუკი.

— გათხოვიდი.

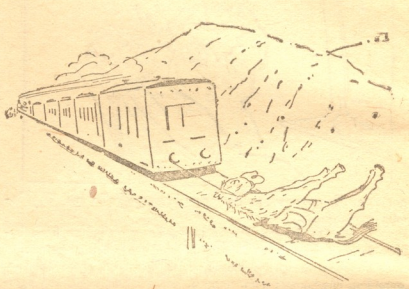
— მაგი მეც კი ვიცის; აბა, უქმროდ ხომ არ დაბერ-ღებდი, მარა მე იმას ვეკითხები...

ამღროს ამხანაგებმა გამომიბარეს და მე წავედף

სადამო

ნატანებში ვართ.

მე ცენი მყავს; მტერს უფრო ადვილსა და უწყვეტად სადგურის ბოლოში უკანასკნელ ზარზე რამოდენიმე საბარკო ვაგონები სდებს. ლიანდვი მტერისაგან მიწასთან არის გასურებული: აღზდა ეს ვაგონები დიდი ხანია აქ სდებან.

ჩემი ცენი ამ ვაგონებზე მივბინ და ამხანაგებს ძებნა დაეუწყე.

ჩვენს გვარდიელებს ლიანდაგის გაღალმა ცეცხლი გაეჩაღებინათ.

— ვერ-ვერობოთი კე ვართ წაგებული, მაგრამ გული არ გაიტკბათ — ბოლო ჩვენია... — ამბობდა ვიღაც მთა-ერობის წარმომადგენელი.

— მართლაც, როგორც სწანს ბოლოკია ჩენი, სხვა ყველაფერი სიტყვი კი მათი — ჩენი მტერბის — დავემა-ტე მე, როცა მთავრობის კაცე წავიდა.

დღა. ხუთშაბათი

— სულმოკლედილი, ისე შემეცვიდა, რომ ახლა კი ვე-ტყვი უარს წასაღოზე... უცუტესი არ იქნებოდა, რომ ცეცხლთან ვიყო მივიცხებული ესლა? —

ასე ვფიქრობდი, როცა დილით გამოგეცხადეს: — მოიხბადით... მივიღივართ.

მე ცენისკენ გავიქეცი.

გამიკვირა: არც ერთი ვაგონი აღარ დაშვდა. მივიხედ-მოვიხედე... ნაცნობი მიღამო... მიხედ; ვა-გონები წაიყვანს, მაგრამ ჩემი ცენი?

ცეცხლმომღებელი მივარი სადღურში და რომელიც პირველად შემხდა, მას წაუტერი ყლორჭეზი ხელი:

— იქ ცენი მყავდა მიბმული მატარებელზე, — და ჩქარა მიიხარის: სად არის ჩემი ცენი?

*) სამხედრო პირებმა ზორად იციან დღიურის წერა. აღზდა დღიურის წერებით სამხედრო პირთაგანდაც უკან დაბრუნდა, მაგრამ საქართველო ისეთი პატარა ქვეყანაა და აქ, აბა, სად იშლება გასაქმანს?!

— ალბად მატარებელი ატარებს... ის ვაგონები ჩვენ უკვე გაემაგზავრეთ...

საწყლად ჩიმი ცხენი. ალბად ერთხანს, სანამ ნელა მიდიოდა მატარებელი, ცოცხალი მისდივდა ქუნძულით... მაგრამ როცა მატარებელი სინჯარეს მოუმატებდა,—იგი ულონოდ დაეცემოდა, ჩამოეკიდებოდა, აღერით აჩორჩიალობდა მას მატარებელი... მაგრამ... რა დროს ეს არის... მტერი კარზე მოგვალა...

დანი

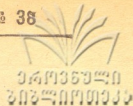
ოპს! კომუნისტებო, თუ ხელში ჩამივარდით, მე გიცოტკენი პატრისცემა. სახიზარულო ამაგიო დღეები დაბავიყვად; არ ვიცო დღეს რა დღეა.

საღვთაობაში ვიდევაროდ დღეს დილის შემდეგ... გუშინ აიღეს ბოლშევიკებმა ქუთაისი... ჩვენთან მოვიდა ერთი სამხედრო პირი... და ვახაბა: თბილისი ისევ ჩვენებს ჩაუვლით ხელში... ჯარი გეყავდა ვალაშლილი... გორს აქეთ კი კომუნისტები არიან... მაგრამ ოსმალითს უკვე დაუსწავია შათიან ომი და ბორჯომიდან აბრებს შეტევას, საწყლები მომუშაოვლინი არიან ესლა... ინგლისი და საფრანგეთი გვეხეზებდა; დავცხმარებოთ, მაია აწი რაღად გვინდა მათი დებადა, რუსები თხოვლობენ.—ფროის გზით სახლში დაბრუნდეთო, მაგრამ ჩვენი მთავრობა არ თანხმდება—აივლისი დაყრას სთხოვს... ასე რომ საქმე კარგად არის... გაუმარჯოს დემოკრატიულ საქართველოს... გაუმარჯოს მთავრობას...

ყველამ „ვაშა“ შეეცხახეთ... უძინარი ვიყავით და ამ ამბის შემდეგ იმ საღამოს ტბილიად დაგვიხანა... როცა გამოვედგობი, ჩაქეში ვიყავით... სროლა ისმოდა... გავიციხეთ ამბავი... თურმე ოსმალითი ბათომში შემოსულა... კომუნისტებს ვინღა ჩივა ესლა... მთავრობა გაპარულა... კარგად დაგმარაოს!

— აქ თავდება ლევერის დლორი. ალბად, როცა დანახა, რომ დემოკრატიული მთავრობა ტბილილიაგენ მიტარებოდა, საქიროდ აიღო სქმი დლორის გვარამუხი. ამ ტრიკონებს დამწერო ვარში მახარებდა მაშინ. ნატენხან (მაშინ რანის—გაზ არ იყო ნატენხოზურგვის შუა) ოზურგეთისკენ დეხით გადღეეთ. საბილდ ამახანგა ერთად. შერიის აბლოს დამეწიეთ სოღელდ გვარდილენს. ამა მათი საუბარიც: — არა, ძმაო, ვითომდა ბოლშევიკი და მენშევიკი რამე გავარჯავ? ორივე მებე არ არიან მე და სიპეტოვსიეთ? — ლეთის წყრომადა და მეტი არაუფრი. — არა, ძმაგ, ძალიან მაგარი მივი ვარ, მარა იგი რაცხა პულემიორთა, რომ ატრიკტეკა, კინაღამ წაუხტი კაცო... — ვინ იცის: შიშით ხომ არადერი დაგმართავ?— დაუსახა ვილაკამ. — არც ვახაკვირია, ვურტილავ, ერთი რომ მოვხდეს, — მშვიდობით მერე შენი ზიარი ყანა... ჭინჭარი ხომ არ ხარ კაცი, რომ ხელახლა ამოიყარო... — რომ მკოდნოდა: ავინი გვიმთავრევენდა, ამდენხანს ჩივიწერებოდი ბოლშევიკების პარტიაში. — ანა რა, კაცო... ვის ჰქონდა ამის მოსაზრება და ჰქუა... — კაცო, ვილაკამ ბოხი ხმით დაიწყო ლაპარაკი. — რა იყო ლევერის—ყველა მას შეაშტე... (თი აქ გაეკვირა და ნახებ პირველად მე ლევერს ობოხოსამე რომელმაც ისე დამინტერესა, რომ თავს ვიდე მისი ცხოვრების აღწერა). — მე ქე ვიცოდი, რომ (ვანავრობ ლევერსიმ) ჩვენ ვერადერს ვავხდობლით რუსეთთან. ის დასალოპვი რუსები იმდენია, რომ, რალა ვინდა შენ: მეოთხე ჩინელიც არ ეწენება იმდენი... კაცო, ცხრას ხუთში, მახსოვს, ნახაკი—რალზე რომ ხუთი რუსი ჩემი ხელით მოეკალი და ეს ჩემი თვლით დავინახე, მერე, როცა ხელწოდებ გამბორჯევა და ისევ ზურგზე შეგეჯავდა,—აი ხუთი რუსი შეგ კაკალ ზაზარში შეგმედა ოზურგეთში. თურმე ქი არ გაციოცხლებულხან?!? ჰო—და ამის შემდეგ, ვამილდ და გბოძოდ მეც ასეთ ხალხს?! არა, ძმაო, ჩვენი მთავრობა ვერ იყო სერიანინ... ამდენხანს უნდა წასულყო, სადც ახლა წავიდა... ზეშუი.

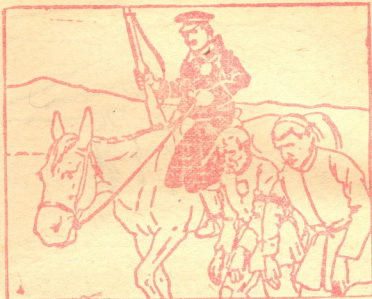

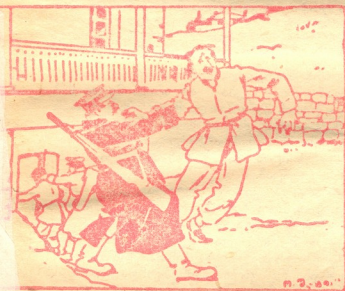
წინეთ რა იყო საავიტაციო:

— გაუმარჯოს ღმერთიანად საქართველოს!

— სახულია შეძახბთა და უღარიბეს გყვითა კეშნისი

გღებთა ჩათრევა არჩვენებში

ბახეჯანი

ლ ა მ ა რ ა

მინდია
 თორღვი
 პირველი) თორღვის
 მეორე) ამხანაგები
 მესამე)
 ღამარა.
 ხორი.
 მილიციელი.

I. რ მ ს ტ ო რ ა ნ შ ი.

შელამება. მაგიდას უზის მინდია და ოცნებობს. წინ უღვას ცარიელი ღვინის ბოთლი. მეზობელ მაგიდას უსხედან თორღვი და მისი ამხანაგები.

მინდია. ცხოვრება ვის არ უნდა. ცხოვრება ტკბილია. ჩიტსაც კი უნდის ცხოვრება. ჩიტის გული ნაზია. ჩიტის გული უნდა შევიყვაროთ!..

თორღვი. მე მიყვარს ჩიტის გული. მე ქათმის გულიც მიყვარს. მე ქათმის ბარკლებიც მიყვარს. განსაკუთრებით, როცა ერბოზია შემწვარი!..

პირველი ამხ. მე ბატის გულიც მიყვარს... კრკობაც! მინდია. ჩიტის გული ნაზია, როგორც კვირტი. მე ჩიტის გული მეცოდება. მე მიყვარს იგი. იგი ნაზია!..

თორღვი. მეც მითომ მიყვარს, რომ ნაზია... მეორე ამხ. ბარკლებიც არა ნალებ ნაზია!..

მინდია. ყოველ სულდამულს სიცოცხლე უნდა. ჭვასაც კი სურს სიცოცხლე... ბალახსაც... ყვავილსაც... მე ყვავილებში მიყვარს!.. მე მიყვარს ყვავილები!..

თორღვი. მეც მიყვარს ყვავილები. მე ყვავილების მალაზია მაქვს. ზოგიერთ ყვავილს თუმით არ შეველევი. ყველას თავისი ფასი აქვს. ყველას თავისი მუშტარი ყავს. მე მიყვარს ყვავილები. მე ყვავილებით ვცხოვრობ, როგორც ფუტკარი.

პირველი ამხ. ყვავილი პირველი ღამმარე სიყვარულში!..

მკლა რა კრის სააბიტაციო:

— გუნძრუბ ხახთოი ხატირეფდოსი

მესამე ახვ. უბისოდ სოცეარულს არავინ დავიჯე-რებს!...

მინდია (მიმოხედვას ვარშემო). რა მშვენიერი ლა-მეა. რა ფერმკრთალია დღეს ეს მოვარე... მოვარე გულია უბიძეო შეყვარებულის. იგი სველითაა სავსე. იგი სავსეა მწუხარებით. ვარსკვლავებო ტრემლენია ობოლი. მე მეს-მის მათი სუბარბი. მე მესმის მათი ჩივილი. მე მიყვარს ვასკვლავები!..

პირველი ახვ. მეც მიყვარს ვარსკვლავებო. კონიკის ბოთლზე ისინი ხარისხს უჩვენებენ. მეც მესმის მათი საუ-ბარი.

მეორე ახვ. მეც მიყვარს ვარსკვლავები. ვარსკვლავი ფარია ჩემო. რომ ეს ვარსკვლავი არა ჩემს გულზე—ყუ-რადღესასაც არავინ მომაქცევდა. მილიციელსაც არ შე-ემშინდებოდა ჩემი.

თორღვაი. რომ მოვარე და ვარსკვლავები არა—შე-ყვარებულნიც არ ივლიდენ ქალაქ-გარეთ შუალამისას, და არც მე მექნებოდა მაშინ საშუალება ჩემო ძალ-ღონის გამოჩენის.

მინდია. ვარსკვლავები სტირიაო გულამოსკენით. ვარ-სკვლავები უბინაო ბავშვებია. ვარსკვლავები უნდა შევი-ყვაროთ!..

თორღვაი ამხანაგებით ჩვენ გვიყვარს ვარსკვლავები (კარების მინის იქით გამოჩნდება ლამარა).

მინდია ლამარა!.. ლამარა!..

ლამარა (შემოდის გრძებით და კეკლუტ ღიმილით გადახედვას ვაეებს).

ვისო იყო ეს ხმა მწუხარე, რომ ასე უღმობებლად და-არღვია ჩემი ნაზი გულის სიმშვიდე?..

მინდია. ლამარა, მოდიო ჩემთან!.. ლამარა მიყვარ-ხართ!..

ლამარა შენი მივიდა ღარიბოა. შენს წინ ცარიელი ბოთლი დვას, შენი ჯიბებოც ალბათ, ცარიელია!..

მინდია. ჩემი ბოთლი ცარიელია!.. ჩემო ჯიბებოც ცა-რიელია!.. მე არ მიყვარს ღოღობი... მე მიყვარს ვაევი-ლებო!.. მე მიყვარს ლამარა!..

— ახლა მახებთან

— წერა-კითხვის უტოდინარ გლეხთა ჩათრევა

— უც...

„ორება და ერთაჩსება“

რომელთა არსებობა საბჭოთა სინამდვილემ არაფრის წილს გადააბარა!

თორღვი. მეც მიყვარს ლამარა. ჩემი მაგიდა სასევა. არც ჩემი ვიბეგობა ცარიელი.

მინდია. მე წაველ მთებში. მე ამოვთობი მიწიან-ფეს-
ვინათ პირველ იას და შენ მოგტან. იგი ცოცხალი იქნე-
ბა კიდევ... იასაც სურს სიცოცხლე..

ლამარა. მე არ მინდა ია მიწიან-ფესვინათ. ჩემი
ტანისამოსი გათქსება მიწისაგან და შენ ვერ მიყიდი მე
ახალს..

თორღვი. ჩემი მაგიდა სასევა. ჩემი საფულეც საე-
სეა. ჩემს შალაზიში მრავალდ არის შენთვის სუფთა ყვა-
ვილები. ლამარა აქეთ..

ლამარა. მე მიყვარს სასევ მაგიდა. (შეუერთდება
თორღვას კამპანიას).

მინდია (მწუხარებით ჩაებევა ცარიელ ბოთლს).
ჩვენ ობლები ვართ ორივე. ჩვენ ერთმანეთი უნდა შევი-
ყვართო!..

(კოტა ხნის შემდეგ, ლამარა და თორღვი ქუჩაში
გაიბან).

მინდია (სედილით) ლამარა!..
ლამარა (მოაძახებს) მე თორღვი მიყვარს!..

მინდია (მთვარულბა კარებს და სასოწარკვეთილ-
ბით გასაძის სივრცეში)

ლამარა!.. **ლამარა!**..
(გაიბეგება ქუჩაში).

2 პიროსამეტზე

ტროტუარი მოსეირნე ხალხით სასევა. ჩაივლიან ლა-
მარა და თორღვი. უკან ბორძიკით მისდევთ მთვარაში
მინდია.

მინდია. ლამარა მიყვარხართ!..
ხორა (შემდგარი უბინაო ბავშვებისა, ქუჩითების
გოგოებისა და უფასო წარმოდენის მოსურნებისაგან)
მინდი მიდი!.. მინდი მიდი!..

მინდია (სოროს) ჩიტის გული ნაზია, როგორც კეი-
რტი. მასაც სიცოცხლე უნდა. მასაც სიყვარული უნდა..
ჩიტის გული უნდა შევიყვართო!..

ერთი ზოროდან ჩიტი რაა, ჩიტის გული რა იქნება?..
მეორე ზოროდან. იფს—აბრაიობას აჯობებს.

მინდია. (ტრალიკულ ხმით) ლამარა შენ სასტიკი ხარ!..
ლამარა, ჩიტის გული უნდა შევიყვართო!..

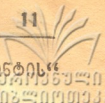
მთლივილი (წააგებს მინდიას კისერში ხელს) წა-
ვიდეთ კომისარიაში.. იქ შენსთანა ჩიტები ბევრია.

ხორა. (იღტაცებით) მინდი მიდი!.. მინდი მიდი!..
მინდია. მე ყველგან მიყვარს.. მე ვარსკვლავები
მიყვარს..

მთლივილი. შენ ღვინო უფრო გყვარებია!.. (იღფრ-
თიანებულ ხოროს თანხლებით მიათრებს მინდიას კომი-
სარიატისკენ).

სინამტო.

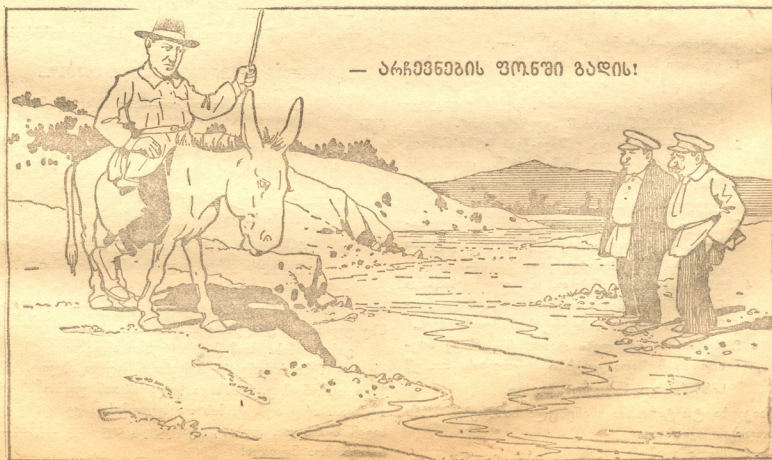
ლილი კასი ანუ სვირის ღვინის „ტრინტის“
გამგი აღმოსანდრო კაპანაძე

— დროს ატარებს!

— გლეხებს ხვდება!

— არჩემების ფონში გადის!

„სეზონის“ ტანსაცმელი

სიზმარიცაა, სიზმარიც...

საუცხოვოთ სკოლითა კიათურაში სიზმრების ახსნა.

ასე, მაგალითად—„ტიეტრა“ გვეწერს:—

1. ფერადი ჩიოი, ნახო სიზმარში, კარგია—ქიათურის ქუჩაზე აუცილებლად იხილავთ სამფინანსიდან პაულე ჩაჩანოძეს ყელზე გაკეთებულ არშინ-ნახევრიან „გალსტუკით“.
2. იგივე ჩაჩანოძე და შავი-ქვის მუშა ნახოთ, ცუდია—შემურულ მუშას, რომ დაინახავს, ჩაჩანოძე—ტიეტო ნიჟარაძის უსაქმურ პორტფელით გაიბერება.
3. ტყავი ნახოთ კარგია—მელითონეთა კავშირის პ.-მე. მდივანს ნიკოლოზშვილს თეატრში აუცილებლად პორტფელი ნახავთ.
4. მოძრავი სურათი ვნახოთ, კარგია—მედისწრო მის თანამშრომელს თამარას სხედისხევა კავშირებში ნახავთ სამიჯნუროთ მოფრინავს.
5. სიზმარში გვერდები ტკიოდე—ერიდეს სოცხადეში მუშათა კლუბში წასვლას, თორემ სიზმარი ავიცხადლებათ და სხვ.

წაიკითხა ტარტაოშმა სსენებელი სიზმრების ახსნა და გაოცებით იკითხა:—

— ბოში, აწი ამ ქვეყანას

სიზმარეთი ჰქვია—თუ რა?

„ტიეტრაჟამ“ კი უპასუხა:

— არა, ვახლავთ კიათურა!

რა უფროთ კიათურლებს, ასეთ წარმატე სიზმრებში.

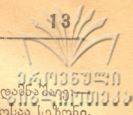
„გამფადრებით, ნაჯო ბულბულო“...

გორიდან სარაიონო აგრონომები მწარედ მოსთქვამენ:

„სულით სარაიონო აგრონომი—დიდ გაჭირებვას განიცდის, დროზე ჯამაგირს არავინ აძლევს და ეს მაშინ, როდესაც გორის სამაზრო აგრონომს ნ. კეჩუაშვილს ექვეყერ იმაზე მეტი ჯამაგირი აქვს და ყოველთვის ახერხებს თავისთვის დროზე ჯამაგირის მიღებას“.

კუჩხუაშვილი უფროსია. სიტყვა უფროსი „უფროსი“ უფრო ადრე იღებს ჯამაგირს? გარდა ამისა, სომ მოგესვენებთ ანდაზა:

— შენი პერანგი შენ ტანთან უფრო ახლოა, სიმაზრო აგრონომი, სიმაზრო სალორისთან უფრო ახლოა. თუშეცა... არც აღმასკომის თემფელომარეა კეჩუაშვილისაგან შორს და. ალბათ, გარეყვეს, თუ სად მარხია... აგრონომთა მუღარა!

რკ.-გზის სკოლის პედაგოგიურ საბჭოს ხსდომაზე
სამბრძოლეთში
(შარტი)

ბატეც „ნატურით“.
ყველაფერში მონაღირეთა კავშირია დაწინაურებული რატო წესდებაში არ აღნიშნავენ. თუ რა დროსაა სეზონი, მეზობლის ბატეცზე ნაღირობისა?

„ზრდილი“ აღამიანი.

რკინის-გზის სტატისტიკურ კარტოგრაფის განყოფილებაში შრომა მიზანშეწონილიათა განაწილებული. ხოლო მიზანშეწონილად, არც სკამებს ანაწილებს განყოფილების უფროსი კოვეცი. მუშეორი „ნაქალღო“ ამის შესახებ ასეთ ცნობას გვაწვდის:

„ერთხელ მოვიდა სკამები სამოცდოარზე რვა ცალი, არ იცის ვის დაურბოს. თკოვესა აქეს ცანცალო.

ზოლოს იფიქრა—კაცები. მაინც არაფერს მარგია—ვიღებ, ქალებს გადავსცემ, ის ყველა ჩემთვის კარგია.

და დაივირია:—ქალეზო, თქვენ გქონდეთ ყველა სკამები—ქალეზიც ერთად მოვარდენ მთლად დაიტკრიეს თავები.““““

ინგლისელებმაც ასე იციან:—ტრამვიამო პირველ საჯდომს ქალს უთმობენ. მისტერ თკოვესაც. როგორ შეეძლო მოქცეულიყო.—თუ არ ინგლისურათ?

მართალია კოსტია.

უცნაური ჩვეულება ჰქონია ჩაქვის სახალხო მამულის სამწეო დარგის გამეე კოსტიას. „მოყვარულის“ სიტყვებით:

„თუ, რომ „ბატონი არ უთხარ, ის მიგაბრძინებს გარეთა. აქედან გამეეცალო! თანაც ზედ დავტენს ყვირილით: — მე შენ დავთხოვ მალეო!“.

სწორათ მსჯელობს კოსტია:—დათხოვა მალეც შეიძლება. დაყენება ძნელი, ხოლო გადაყენება—მთლად ადვილი, განსაკუთრებთ ისეთი „ბატონი“-ს, როგორც ...კოსტიათ, რომელსაც „ცა ქულო მიანჩა“. ხოლო ჩაქვის მამულო—ქალამნად!

მის მოგვასწავბას...

— ერთი კაი თვისება თელავის ელექტროსადგურსაც ჰქონია.

„მსმდარი“ ასე გეხებტავს ამ სურათს:

„შენი ელექტრონი დღისით იმდენ ძალას ხარჯავს ბურუსების გასამუქებლად, რომ ღამე—დაღლილ-დაქანცულს წამდა-უწუმ ჩასთვლებს ხოლმე და ისვენებს“.

სურათს აკლია ხაზები:—როგორ იცავენ ელექტროსადგურის ვადიეო მის ძალასადა მოსვენებას? ნანას ხომ მაინც უქლებრან:

დაიძინე, გენაცვალოს შენი მშობელიო.

შენს ვანათებას მოგვასწავრებს ჩვენ“...

ენახთო, მართლაც ვინ მოგვასწავრებს მის ვანათებას?

ხანწავლებელი ღამუზუბას „რგია“:— მე პატენისი—ვერ უთანხმდები წამოთ მელ აზრებისი მით, რომ ჩენისი უფლება ირღვევისი: ხაბუოში პარტანი წანწავლად უნდა ღამა. რაკი და არ გეგონოსთ თქვენ მუშების კრება. გაუმარჯოს ჩენ დაღვენიღებისი.

სანადიროთ წასულიყვენ...

„სანადიროთ წასულიყვენ ამირან და მამა მისინი“... არა, უცარავეთ—ფოთის მონაღირეთა კავშირის წერი დათიყო მურენიძე და პეტრე ცვა.

„ვერც მოკლებ ხარა, ვერც ფული. ვერცა ირემი რქიანი“

მეზობლის ბატეცს ისროლეს. ხორცი აქეთ მარლიანნი. და, როდესაც დაბრუნდენ ნაღირობიდან, „უთბოსანის“ სიტყვით:

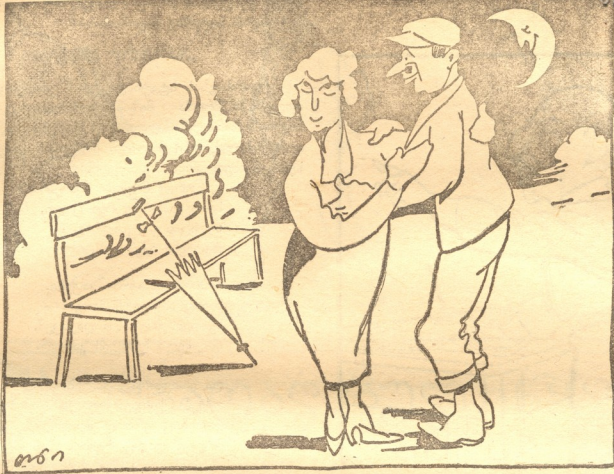
„გზაზე შეხვდა ალექსი კუცია. რომელმაც შეაჩერა ისინი და მურესიძეს შესწილა:

— რა გეჩინა შე თჯახ დაქცეულყო, ჩემი ბატები რად დაგისოციო.

ბოლოს საქმე საჩივარზე მივიდა, მურესიძეს გადასაღვენის 15 მანეთი ფულად და ერთთ

ფ ი ც ი

საქართველო
საზოგადოებრივი

ქალი — შემომდიცე რომ შემირთავ!
ვაფი — ჩემ ცოლზეილს გფვიც ბი, რომ აუცილებლათ!

იურიდიული რჩევა-დარიგება

კითხვა: — პატივცემულო ტარტაროზო!
მწამს, რომ თქვენს წყალობას არ მომაკლებთ და თქვე-
ნებურათ ამისხნით და გამომიყვანთ ამ მდგომარეობიდან,
რომელსაც ავწერ:

— შეუცდომელი არაიენ არის, მე აღამიანი ვარ და, მა-
შასადამე მეც უნდა ჩამედიანა შეცდომა.

იი, შეცდომები ასეთია:

1. შეუფრენლობით და გაჭირვებით იქამდე მივედი,
რომ ერთსა და იმავე დამეს მოვიბარე 5 უღელი ხარი და
საჩქაროთ გავციდი. ვერ მიპოვნეს.

2. ერთ სიღამოზე, ქვიფის გათავების შემდეგ, მიფრა-
ლი მივედილი და შემთხვევით შემომაკვდა ვილაც გზაში.
შე ვერ მნახეს.

3. შემიყვარდა ქალი, შემდეგ შემძულდა. ქალს შეი-
ლიც ეყოლა ჩემს ხელში. ჩვილს აპირებენ მშობლები.

4. ერთხელ ტუსალი გაუშვი, ყსიდად სროლა ატრეხე-
ეშმაკობას ვერაიენ მიმიხვდა.

ყველა ამ უბედურების შემდეგ მოგახსენებთ ამს.
ტარტაროზო, რომ თვითიული შეცდომა პირველი და უკა-
ნისკნელია, რასაც ვაღიარებ დღლაბდილად.

გთხოვთ — მომცეთ რჩევა-დარიგება: რომელი მუხლის
ძალით შეკუთუნის პირობითი სასჯელი ან რა ხასიათის
იქნება იგი?

უბედური უსაქმოდ.

ტარტაროზის პასუხი: 1. თუ მოპარული ხარები ვერ
გიპოვნეს — მილიციამ ბოლიში მოიხადოს და საქმე ამით
გათავლება. იმ პირობით — თუ არაიენ გაიგებს — შეგი-
ძლიანთ ძროხების მოპარვაც. ეს იქნება პირობითი სასჯე-
ლის მე-13 მუხლი.

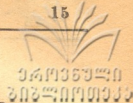
2. თუ შენ ვერ განახეს როცა კაცი შემოგავცდა შემ-
დეგ — სამართლის საღლა ნახავენ მსაჯულებიც; სამართა-
ლი ხომ შენზე უფრო პატარაა და თანაც ისეთი, რომ: —
არც ტაფაზე შეიწვის, არც ხელით დაიჭირება.

ყოველ შემთხვევაში პირობითი სასჯელის მე-17 მუ-
ხლი ჰგოლისხმობს მოკვლას და არა შემოკვდომას.

3. ქალი შეგყვარებია, შემდეგ შეგძოლებია, ბავშიც
გყოლია, მხოლოდ მშობლები ჩვილს აპირებენ — რა ეშვე-
ლება საქმეს? არაფერი — ადექი და ვალი, არა უკაცრავად,
ქალი მშობლებს დაუბრუნე, ხოლო სარგებლათ ბავში გა-
აზანე, ჩვენ ეფიქრობთ — მშობლები დაკმაყოფილებიან.
სასამართლოს შეუძლია თქვენი დასჯა იმ პირობაში, თუ
პირობას დადებთ, რომ ყოველ კეთილ შენაქენ ბავშს ბა-
ბუს ან ბუბის მიუღებ.

4. ტუსალის გაშვება აკრძალულია, ყსიდათ სროლა
დასაშვებია, ხოლო ეშმაკობას თუ ვერაიენ მიგცხდით,
ეს იმიტომ, რომ ხაშურის ადმინისტრაცია იწმინდა ანვე-
ლოზებითაა" საცეს.

ყოველ შემთხვევაში შენი დასჯა იმ პირობით შეი-
ძლება თუ ტუსალს ჩუმათ გაუშვებ და არც განგებთ თო-
ფის სროლით შეუკრობთ მოსენენას ადმინისტრაციას.

ს უ ლ ვ ი რ ი

პატარა ოთახის საჭირო თელავსა და ხანაინში რევიზორების დასაცემებლად, რომელთაც 24 საათი უხდებოდათ ჩიტი-აჭიტი ხეტილაო.

ჟუ რევიზორები თავის სამსახურზე გულწრფელად ფიქრობენ, სათანადო სამსახურმავე საჭიროა იფიქროს რევიზორებზე.

გვიხანაშული ვანო.

რ ა ზ ე უ ნ დ ა ვ ი ძ რ ო ბ ზ ი

პროფკავშირის წევრი?

მოსამსახურეთა მდგომარეობაზე?

— სრულებითაც არა:

— მოსამსახურე—მდგმურთა შევიწროვებაზე!

ასე ფიქრობს და ასე ექცევა პროფკავშირის წევრი, მემუხრტზე ფრიდონიძე თავის მუშა მდგმურებს. ანდრეევის ქ., სახლი № 94.

„გულწრფელინი“ მოკავშირენი

„ცაჟა“ საფრანგეთს აუჩინებ

სახლი მართალია მის საკუთრებაა, მაგრამ გინებაც საკუთრათ მას ეკუთნის.

ამობენ,—ვირის აბანო ამ წვირისაგან ანთავისუფლებს აიდიანსო!

ველით მილიციის მსჯავრს.

ვრ.არაჩელი.

ჯანმრთელობის განმარტვლემის

მე-7 აფთიაქის საქმიანობა ვერ არის სასურველ დონეზე დაყენებული. ხშირად ერთი უმნიშვნელო წამლის დამზადებას, ორ დღეს უნდება თანამშრომელი. აი, შრომის ნაყოფიერება. სწორედ ეს არის:—მომაკვდავს წამალი „სულზე“ მოუსწრობსო!—როგორც სწანს. მე-7 აფთიაქზე მართლდება.

კვადრბტი.

რ ა ბ სა შ ი რ ო,

რომ „მეგარი“ ორატორი შეიქმნე? — თქმენ გვონხათ სწავლა. ვარჯიშობა და სხვა ასეთები?

სულაც არა: — რაც მეტ ღვინოს დაღვთ, ენას უფრო მგაბრთ ამოიღებო!

არ გჯერათ?

კითხეთ ხაშურის მეგრეტელ ნიკოლეიშვილს. რომელიც დაღვეს, თუ არა—მეგრათ იგინება სიღურის ბაქანზე.

როგორც ყოველ კარგ საქმეს—მასაც მიმხამველთ გაუხნა—მეგრეტელე ძამოვეც.

ეს ცმაწვითები მეგრეტელები არიან და მუშა-მოსამსახურეთა ჯამაგირებს ზიდავენ. სასურველია თვით. მათაც ვინმე გადახიდავეს ხაშურიდან. ვანო.

ს უ რ ა მ შ ი.

სიღურზე „ზრიდოლი“ მოლაგია: — სიტყვა „ავარები“ მეზავრებისადმი ჩვეულებრივი მიმართებაა მისთვის.

ერთი მეზავრს უთხრა:

— ვერ გეცანით. თორემ არ გავლანძიადვითო! ალბათ, ვერც მეზავრები ეცნობენ ამ მოლაგის. თორემ მას მოლაგის აღარ დაუქმებდენ. არამედ იმ სახელს. რომელსაც ერთი ცხოველი ატარებს.

მუდმივი მეზავრი.

ს ა ლ გ შ რ მ ი ს ე მ ი რ ი

მოლაგირებს ხასაღვიშვილსა და ლოდვიშვილსაც რევიზიამ აღმოუჩინა შრავალი ნაკლი და დანაშაულო. დამტკიცებულა— რიგს გარეშე ბილეთების გაყრდა და სხვ.

რა ეკუთვნის ასეთი მოლაგირებს?

ჩვენის აზრით. ურიგო არ იქნება რიგს გარეშე გახიზნოს სალაროდან ასეთი მოლაგირი.

კეტლე.

1-ლი კონდაბაგ: არ გინებთ, მუღრი ლორიკანი? 2 ე კონდა: მაგადგვილან ნაშუკო არც მუღრი შინდა არც ღუზი.

თქვენ-ნუ გგონიათ, რომ ჯერ კიდევ საგამო
დროა გავითის გაგონაჩაბდი.

არ დაზავიწმდით, რომ თებერვალი ოცდარვა თებერ-
ვალს თავდება, ასე რომ

უკვე დროა ისრუნოთ გასეითის გაბოწებნსე.

გაე. "მუშა"-ზე,

მარტისათვის ხელისმომწერა

რომელსაც შოველ კვირას თან მოჰყვება
ჩვენი უზრუნალი

„ტარტაროზი“

უკვე დაიწყო.

ქანტორა: პლეხანოვის გამზირი № 117.

არ დაჩრით მარტში უგავითოდ.

